

Arrest

nr. 80 738 van 7 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, beiden van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van 26 september 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2009 dient verzoekster, voor haar en haar minderjarig kind, een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Voormelde beslissing wordt, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 september 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2009 werd ingediend door :

T., A.P. (R.R.: 000)

geboren te P. op 14.12.1973

T.D.M., S. (R.R.: 000)

geboren te I. op 03.03.1999

nationaliteit: Brazilië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich in haar aanvraag dd. 05.11.2009 op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B. In het administratieve dossier zijn er immers verschillende elementen te vinden die haar ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 staven. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dienen betrokkenen een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 04.03.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie 18.07.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, een schoolgaand kind heeft, een huurovereenkomst is aangegaan en getuigenverklaringen en een arbeidscontract voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

De tweede bestreden beslissing:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekster mede te delen hun aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Verwerende partij baseert zich op het feit dat verzoekster niet voldoen aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19/07/2009. De verzoekster legde bewijzen voor van haar duurzame lokale verankering en van haar ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar. Tevens beschikt mevrouw T. over een arbeidscontract van onbepaalde duur. Ze kreeg een machtiging tot verblijf. De aanvraag van een arbeidskaart werd geweigerd om redenen buiten haar wil.

Verzoeker verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijt verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met haar specifieke situatie. Meer in het bijzonder wijst verzoekster naar:

- Weinig werkgevers durven een contract aan zo een geregulariseerde werknemer te geven. De gevolgen en formaliteiten van een tewerkstelling zijn niet altijd gekend. De geregulariseerde werknemers zijn geconfronteerd met verschillende moeilijkheden:

-zo, om in punt 2.8 B van de instructie te vervolledigen moesten ze tussen 15 sept-15 dec 2009 een arbeidsovereenkomst aan hun regularisatie aanvraag toevoegen, veel van die kandidaten werknemers werden geconfronteerd met de argwaan van slecht geïnformeerde werkgevers die bang waren van de gevolgen van zo'n aanvraag of werden die werknemers uitgebuit en soms zelfs verplicht om zo'n arbeidscontract te betalen (<http://actua.canvas.be/panorama/archief/panorama-2012-papier-r-hier/>)

-Nadien moesten de kandidaten werknemers en hun toekomstige werkgevers soms meer dan anderhalf jaar wachten voor een onvoorspelbaar positief antwoord.

-Na anderhalf jaar en een positief antwoord van DVZ, als hij nog werkzaam was of geen andere werknemer in dienst genomen had(faillissement,sluiting),was dezelfde werkgever niet altijd bereid om nog steeds een arbeidskaart aan te vragen. De werknemer moest opnieuw een nieuwe werkgever vinden en weten hem te overtuigen om een arbeidscontract te geven en een tewerkstelling toelating in te dienen. Uiteindelijk, na al die hindernissen en onzekerheden, werd een arbeidskaart aanvraag ingediend voor de betrokkene werknemers die zoals bij verzoekster, geweigerd werd. De werknemers die hun dromen van een werk, een betere toekomst en een legaal verblijf zagen waarkomen, moeten nu alles opgeven.

-Volgens art 1 §2 van het KB dd 7/10/2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers: Om ontvankelijk te zijn moet de in § 1 bedoelde aanvraag voor een arbeidsvergunning bij de bevoegde gewestelijke dienst ingediend worden binnen de drie maanden na datum van verzending van het aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken bedoeld in § 1, eerste lid, 1°.

Wanneer de aanvraag volledig is en aan alle gestelde voorwaarden voldoet zal de arbeidsmigratiedienst, in principe binnen de 10 werkdagen, een arbeidsvergunning afleveren en toesturen aan de betrokken werkgever of aan zijn mandataris. Op 24/03/2011 werd de aanvraag tot tewerkstelling voor mevrouw A. P. T. door haar werkgever ingediend. De termijn van 10 dagen werd duidelijk niet gerespecteerd. Pas op 18/07 kreeg de toekomstige werkgever van verzoekster een antwoord. De behandeling van verzoekster aanvraag door de dienst arbeidskaart heeft meer dan 3 maanden geduurd.

Verzoekster vond een nieuwe werkgever- wat bijna onmogelijk blijkt is (zie supra) maar toen was de machtiging tot verblijf niet meer geldig en haar tweede aanvraag werd geweigerd. Dit moest wel binnen de termijn van drie maanden gebeuren.

-Zo, werd verzoekster twee keren gestraft. Zo verloor verzoekster haar mogelijkheid tot werken en tot regularisatie van haar verblijf.

-Toen werd een tweede arbeidskaart aanvraag bij een tweede werkgever ingediend, maar die werd ook geweigerd, omdat de machtiging tot verblijf verlopen was .

- Een beroep bij de dienst Arbeidsmigratie tegen de weigeringsbeslissing werd ingesteld. Mocht het beroep ontvankelijk en gegrond verklaard worden, is de bestreden beslissing voorbarig en onjuist daar verwerende partij haar beslissing op basis van deze weigeringsbeslissing steunt.

- Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van afwijzing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128424).

-Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met haar verblijf, haar integratie en dat niet de schuld van verzoekster was dat haar arbeidskaart geweigerd werd. Ze voldeed aan alle voorwaarden van regularisatie, een arbeidskaart aanvraag werd tijdig ingediend toch de behandeling van deze aanvraag door de dienst arbeidskaart heeft meer dan 3 maanden geduurd.

Thans is verwerende partij echter zonder meer overgegaan tot het ongegrond verklaren van de aanvraag met bevel het grondgebied te verlaten zonder verzoekster de kans te geven zich te verdedigen en/of nadere gegevens voor te leggen. Dit druist in tegen elke redelijkheid en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

De zorgvuldigheidsplicht vereist in deze dat de gemachtigde van de minister alvorens een negatieve beslissing te nemen, nader onderzoek verricht aangaande het beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing en de poging tot een nieuwe aanvraag in te dienen zonder het administratief dossier en humanitaire situatie van verzoekende partijen verder te controleren.

Nu is zij in afwachting van een beslissing betreffende het beroep bij dienst migratie.

De overheid is niet bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, niet die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet redelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster meent dat in casu een onderzoek naar de feitelijke zijn situatie volledig afwezig is."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van verzoekster ongegrond is; dat verzoekster zich beroept op criterium 2.8B en op 4 maart 2011 een verblijfsmachtiging heeft gekregen, evenwel onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart. Dat verweerder in kennis is gesteld bij een schrijven van 18 juli 2011 van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van het feit dat de arbeidskaart B werd geweigerd. Dat verzoekster bijgevolg evenmin in aanmerking komt voor regularisatie. Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de elementen aangaande de integratie van verzoekster niets afdoen aan de voorwaarden die worden gesteld in de vernietigde instructie. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort. Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overweging en/of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit

louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. *In casu* heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 daar verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

In casu diende verzoekster op 5 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beriep zich op criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van de voorlegging van een arbeidskaart B.

Verzoekster betoogt dat de motivering onjuist en gebrekkig is omdat geen rekening is gehouden met “een paar essentiële elementen en zonder hierbij rekening te houden met haar specifieke situatie”. Vervolgens klaagt verzoekster de procedure aan en de talrijke hindernissen en onzekerheden die

geregulariseerde werknemers dienen te ondergaan om een arbeidscontract te bemachtigen en/of een arbeidsvergunning. In het bijzonder klaagt verzoekster aan dat de arbeidsmigratiedienst de termijnen niet respecteert waardoor de behandeling van de aanvraag voor haar arbeidskaart meer dan drie maanden heeft geduurd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag van 5 november 2009 een arbeidsovereenkomst van 15 oktober 2009 heeft voorgelegd. Bij schrijven van 4 maart 2011 deelt verwerende partij mee dat, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies worden verstuurd naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is. Op 18 juli 2011 ontvangt verwerende partij een schrijven van de Vlaamse Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie waarin wordt medegedeeld dat de arbeidskaart wordt geweigerd.

Uit het schrijven van 4 maart 2011 blijkt ontegensprekelijk dat de machtiging tot verblijf slechts onder de opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B wordt afgeleverd. Hieruit blijkt dat indien de betrokkene haar arbeidskaart B verliest door een weigering, zoals *in casu* van het Vlaams Subsidie-agentschap voor Werk en Sociale Economie, de machtiging tot verblijf ophoudt te bestaan. Waar verzoekster kritiek uit op de procedure, de hindernissen en onzekerheden om een arbeidsvergunning te bekomen, doet zij geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat zij niet aan alle vooropgestelde voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Ook het gegeven dat de weigering te wijten is aan het niet bonafide zijn van de werkgever en dus buiten de wil van de verzoekster is gebeurd, doet hieraan evenmin afbreuk. Verzoekster betwist niet dat zij geen arbeidskaart B kan voorleggen. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat het motief dat zij niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie, onjuist is of berust op een verkeerde voorstelling van de feiten of gebrekkig is.

Verzoekster wijst op het beroep dat bij de dienst Arbeidsmigratie is ingediend tegen de weigering van de arbeidskaart. Zij voegt een stuk bij haar verzoekschrift, met name een ontvangstmelding van het beroep door de Vlaamse Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van 23 augustus 2011.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verwerende partij in kennis werd gesteld van het beroep tegen de weigering van de arbeidskaart. Verzoekster kan verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit beroep of niet te hebben gemotiveerd aangaande het beroep, nu verwerende partij er geen kennis van had.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat het aangevoerde "*machtsmisbruik*" betreft, wordt opgemerkt dat overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekomt te onderzoeken of de vreemdeling die om een machtiging tot voorlopig verblijf verzoekt gegronde elementen aangevoerd heeft om het verblijf toe te staan. Verzoekster betwist in het middel niet dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid te dezen als criterium bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf mocht nagaan of zij voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in de zin van het criterium 2.8B uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zij voert slechts in essentie aan dat de bestreden beslissing voorbarig en onjuist is door haar beroep bij de Vlaamse Overheid tegen de weigering van de afgifte van haar arbeidskaart niet af te wachten. De instructie van 19 juli 2009 werd evenwel bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State vernietigd en zij werd aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. Verzoekster kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie, te deze met betrekking tot het voorleggen van een arbeidskaart B om een wettig verblijf te verkrijgen, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in de bestreden beslissing te besluiten. Verzoekster betwist slechts de feitelijke appreciatie van de gegevens die, zoals blijkt uit de bespreking hierboven, evenwel steunt op juiste gegevens. Verzoekster toont geen schending aan van een wettelijke bepaling of beginsel waar zij slechts de feitelijke beoordeling van de voorwaarden zoals bepaald in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie betwist.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekster betoogt dat geen afweging werd gemaakt van haar verblijf, haar integratie en dat het niet haar schuld is dat haar de arbeidskaart werd geweigerd. Uit het motief in de bestreden beslissing *“Uit een schrijven van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie 18.07.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.*

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, een schoolgaand kind heeft, een huurovereenkomst is aangegaan en getuigenverklaringen en een arbeidscontract voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”, blijkt, in tegenstelling tot verzoeksters betoog, dat wel degelijk rekening is gehouden met haar verblijf, integratie en gebrek aan het voorleggen van een arbeidskaart en oordeelt dat deze elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Bovendien wordt benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Niets verhindert de vreemdeling om op zorgvuldige wijze zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te actualiseren en aan te vullen met nieuwe stukken bij gewijzigde omstandigheden. Verzoekster was in de mogelijkheid haar situatie te verduidelijken of te verklaren met betrekking tot de weigering van de arbeidskaart doch heeft, blijkens de stukken in het administratief dossier, nagelaten dit te doen. Waar verzoekster thans wijst op haar beroep dat bij de dienst Arbeidsmigratie is ingediend tegen de weigering van de arbeidskaart, laat zij na aan te tonen dat verwerende partij in kennis werd gesteld van dit beroep. Verzoekster kan verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit beroep of niet te hebben gemotiveerd aangaande het beroep, nu verwerende partij er geen kennis van had. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster niet de *“kans”* zou hebben gehad *“zich te verdedigen en/of naderde gegevens voor te leggen”*. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan het recht op een eerlijk proces in combinatie met artikel 6, eerste lid van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Elke partij in het geding moet de kans krijgen om alles wat hij nuttig acht te kunnen zeggen aan de rechter. Men mag van de rechter verwachten dat hij behoorlijk luistert, en met de argumenten rekening houdt bij zijn beslissing.

Als men partij is in een proces dan mag men daaraan deelnemen. Er hangt nog een beroep tegen de weigeringsbeslissing (zie stuk 5). Mocht het beroep ontvankelijk en gegrond verklaard worden, is de bestreden beslissing voorbarig en onjuist daar verwerende partij haar beslissing op basis van deze weigeringsbeslissing steunt.

Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht.

- Schending van artikel 6, eerste lid, van het EVRM dat voorziet dat bij het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een ingestelde strafvervolgning,

eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.4 Artikel 6, eerste lid van het EVRM, naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vordering, een ieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij wet is ingesteld, heeft enkel betrekking op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag.

Bovendien bevestigt verzoekster dat zij in de mogelijkheid is gesteld om beroep in te stellen tegen de weigering van de arbeidskaart. Haar rechten van verdediging zijn gevrijwaard. In de mate dat zij betoogt dat verwerende partij haar beroep diende af te wachten alvorens de bestreden beslissing te nemen, laat zij na aan te tonen dat het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de afgifte van de arbeidskaart een schorsende werking heeft met betrekking tot een beslissing in het raam van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van de hoorplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Verzoekster verwijst naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.

Verzoekster specificeert dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoekster past."

2.6 Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat verwerende partij geen kennis had van alle relevante informatie. In de mate verzoekster doelt op haar beroep bij de Vlaamse Overheid tegen de weigering van haar arbeidskaart B stelt de Raad evenwel vast dat verzoekster niet aantoonde dat het haar niet werd toegestaan om haar aanvraag op latere datum aan te vullen met bijkomende stukken. Verzoekster verwijst thans naar het beroep dat bij de dienst Arbeidsmigratie is ingediend tegen de weigering van de arbeidskaart. Zij voegt een stuk bij haar verzoekschrift, met name een ontvangstmelding van het beroep door de Vlaamse Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van 23 augustus 2011. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verwerende partij in kennis werd gesteld van het beroep tegen de weigering van de arbeidskaart. Verzoekster kan verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit beroep of niet te hebben gemotiveerd aangaande het beroep, nu verwerende partij er geen kennis van had. Bovendien toont verzoekster niet aan dat het beroep schorsende werking heeft met betrekking tot de beoordeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Derhalve beschikte de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over voldoende gegevens om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN